deze verordening niet worden bepaald aan de hand van het type van nationale wetgeving waarin de interne bepalingen betreffende die prestaties voorkomen, maar op de grondslag van de gemeenschapsvoorschriften die de wezenlijke kenmerken van die prestaties omschrijven.

Bijgevolg moeten de woorden „prestaties bij ziekte en moederschap" in de zin van artikel 4, lid 1, sub a, en titel III, hoofdstuk 1, van verordening nr. 1408/71 aldus worden verstaan, dat zij mede doelen op prestaties ingevolge een wettelijke regeling betreffende invaliditeit, die het karakter hebben van genees- of heelkundige voorzienigen uit hoofde van gezondheidszorg.

3. Verordening nr. 1408/71, die is vastgesteld op basis van artikel 51 EEG-Verdrag, heeft als voornaamste doel, in elke Lid-Staat de toepassing volgens eenvormige, gemeenschappelijke criteria te verzekeren van de sociale-zekerheidsregelingen ten aanzien van werknemers die zich binnen de Gemeenschap verplaatsen. Daartoe is een geheel van regels vastgesteld, die vooral zijn gebaseerd op het verbod van discriminatie uit hoofde van nationaliteit en van woonplaats, en op behoud van de rechten die de werknemer heeft verworven krachtens de sociale-zekerheidsregelingen die op hem van toepassing zijn of zijn geweest. Men zou dus dit doel miskennen en zich tegelijkertijd buiten de doelstellingen en het kader van voornoemd artikel 51 plaatsen indien men verordening nr. 1408/71 zou willen uitleggen in die zin, dat de nationale regeling de werknemer niet een ruimere sociale bescherming mag bieden dan uit de toepassing van de verordening voortvloeit.

4. Verordening nr. 1408/71, mede gelet op de artikelen 19 en 28, lid 1, verzet zich niet tegen een bevoegdheid van het bevoegde orgaan van een Lid-Staat om prestaties bij ziekte of moederschap in de zin van artikel 4, lid 1, sub a, van de verordening — daaronder begrepen genees- en heelkundige voorzieningen uit hoofde van gezondheidszorg — toe te kennen aan degene die krachtens de wettelijke regeling van die Lid-Staat een invaliditeitsuitkering geniet en die woont op het grondgebied van een andere Lid-Staat.

In zaak 69/79,

betreffende een verzoek aan het Hof krachtens artikel 177 EEG-Verdrag van de Centrale Raad van Beroep te Utrecht, in het aldaar aanhangig geding tussen

W. JORDENS-VOSTERS, te Overpelt (België),

en

BESTUUR VAN DE BEDRIJFSVERENIGING VOOR DE LEDER- EN LEDERVERWERKENDE INDUSTRIE, te Tilburg,

om een prejudiciële beslissing over de uitlegging van artikel 4, lid 1, sub a, en de artikelen 19, leden 1 en 2, en 28, lid 1, van verordening (EEG) nr. 1408/71 van de Raad van 14 juni 1971 betreffende de toepassing van de sociale zekerheidsregelingen op loontrekkenden en hun gezinnen, die zich binnen de Gemeenschap verplaatsen (PB L 149 van 1971),

wijst

HET HOF VAN JUSTITIE (Eerste kamer),

samengesteld als volgt: A. O'Keeffe, kamerpresident, G. Bosco en T. Koopmans, rechters,

advocaat-generaal: J.-P. Warner
griffier: A. Van Houtte

het navolgende

ARREST

De feiten

I — De feiten en het procesverloop

1. W. Jordens-Vosters (hierna: Jordens), wonende te Overpelt (België), is van 14 juni 1966 tot 12 augustus 1970 in Nederland in loondienst werkzaam geweest. Op laatstgenoemde datum werd zij arbeidsongeschikt. In verband daarmee werd haar ingevolge de Nederlandse wet op de arbeidsongeschiktheidsverzekering (hierna: WAO) per 11 augustus 1971 een uitkering toegekend wegens een arbeidsongeschiktheid van 80 tot 100 %.

Van 4 tot 29 juni 1973 verbleef Jordens in een Belgische kliniek. De verpleegkosten bedroegen in totaal BFR 40 946, waarvan BFR 10 511 — voor verpleging in een hogere klasse, voor medicijnen, voor gebruik van telefoon en TV-toestel, voor verblijf en maaltijden van familieleden en bezoekers van de betrokkene — voor rekenig van de verzekerde bleven.

Daarnaast heeft Jordens in de periode van 20 augustus 1973 tot 10 mei 1974 BFR 12 937 uitgegeven aan geneesmiddelen waarvoor zij geen vergoeding van

een verzekeringsorgaan heeft ontvangen. Haar echtgenoot, die eveneens in België woont, was in 1973/74 in Nederland werkzaam in loondienst en uit dien hoofde verzekerd ingevolge de Nederlandse ziekenfondswet.

2. Met een beroep op artikel 60 WAO, dat is komen te vervallen per 1 oktober 1976, heeft Jordens het bevoegde orgaan van de sociale zekerheid, het Bestuur van de Bedrijfsvereniging voor de Leder- en Lederverwerkende Industrie, te Tilburg (hierna: de Bedrijfsvereniging), vergoeding gevraagd van deze, te haren laste gebleven kosten van verpleging en medicijnen.

Dit artikel luidde als volgt:

1. De bedrijfsvereniging is bevoegd de verzekerde, degene die verzekerd is geweest, degene, die de wachttijd van 52 weken, bedoeld in artikel 19, doormaakt, alsmede degene, die in het genot is of geweest is van een arbeidsongeschiktheidsuitkering, al dan niet op diens verzoek, in aanmerking te brengen voor voorzieningen tot behoud, herstel of ter bevordering van de arbeidsgeschiktheid en voor genees- en heelkundige voorzieningen, een en ander voor zover deze voorzieningen, onverminderd het bepaalde in de artikelen 25 en 28, onder a en c, geschieden met instemming van de betrokkene of diens wetterlijke vertegenwoordiger.

2. Bovendien kan de bedrijfsvereniging de in het vorige lid bedoelde personen, al dan niet op hun verzoek, in aanmerking brengen voor voorzieningen, welke strekken tot verbetering van hun levensomstandigheden.

3. Voor de voorzieningen, bedoeld in de vorige leden, kunnen behoudens het bepaalde in het volgende lid en in artikel 61, de in de vorige leden bedoelde personen slechts in aanmerking worden gebracht, indien en voor zover deze voorzieningen niet behoren tot de op grond van artikel 8, tweede lid, van de ziekenfondswet, onderscheidenlijk artikel 6, tweede lid, van de algemene wet bijzondere ziektekosten geregelde verstrekkingen.

4. De bedrijfsvereniging is bevoegd om personen, bedoeld in de vorige leden, die niet ingevolge de ziekenfondswet of de algemene wet bijzondere ziektekosten verzekerd zijn, voor bijzondere gevallen, onder goedkeuring van het arbeidsongeschiktheidsfonds, in aanmerking te brengen voor voorzieningen, bedoeld in het eerste en het tweede lid, indien deze voorzieningen behoren tot de op grond van artikel 8, tweede lid, van de ziekenfondswet onderscheidenlijk artikel 6, tweede lid, van de algemene wet bijzondere ziektekosten geregelde verstrekkingen.

5. De rechter is bevoegd te oordelen of gehele of gedeeltelijke afwijzing door de bedrijfsvereniging van een verzoek door of vanwege de belanghebbende tot het in aanmerking brengen van voorzieningen, als in de vorige leden bedoeld, in overeenstemming is met de redelijkheid.

3. Nadat de Bedrijfsvereniging het verzoek van de betrokkene had afgewezen, bracht deze de zaak voor de Raad van Beroep te 's-Hertogenbosch, die bij uitspraak van 15 juli 1975 de bestreden beslissing bevestigde. Tegen deze uitspraak stelde Jordens hoger beroep in bij de Centrale Raad van Beroep te Utrecht, welke bij bevel van 10 oktober 1978 besloot het geding te schorsen en het Hof van Justitie krachtens artikel 177 EEG-Verdrag enkele vragen voor te leggen,

die in een aanvullend bevel van 13 maart 1979 werden geformuleerd als volgt:

1. Moeten de woorden „prestaties bij ziekte en moederschap" als bedoeld in artikel 4, eerste lid, onder a, en hoofdstuk 1 van de verordening (EEG) 1408/71 aldus worden uitgelegd dat zij in beginsel ook omvatten prestaties ingevolge een wettelijke regeling betreffende invaliditeit die het karakter hebben van een genees- of heelkundige voorziening?

2. Indien vraag 1 bevestigend wordt beantwoord, betekent dit dan, gelet op de artikelen 19, eerste en tweede lid, en 28, eerste lid, van de verordening, dat het uitvoeringsorgaan van een Lid-Staat niet bevoegd is zodanige voorziening te verstrekken aan een belanghebbende die krachtens de wettelijke regeling van deze Lid-Staat invaliditeitsuitkering geniet, indien deze belanghebbende woont op het grondgebied van een andere Lid-Staat en in verband daarmee te zijnen aanzien de wettelijke regeling betreffende prestaties bij ziekte (en moederschap) van laatstbedoelde Lid-Staat toepassing vindt?

3. Indien vraag 1 ontkennend wordt beantwoord: Moeten de artikelen 19 en 28 van de verordening aldus worden uitgelegd dat zij zich verzetten tegen een aanvullend optreden krachtens de wettelijke regeling van een Lid-Staat betreffende invaliditeit op grond waarvan de belanghebbende woont op het grondgebied van een andere Lid-Staat en in verband daarmee te zijnen aanzien de wettelijke regeling betreffende prestaties bij ziekte (en moederschap) van laatstbedoelde Lid-Staat toepassing vindt?

Met betrekking tot deze vragen overwoog de Centrale Raad van Beroep:

— dat de Bedrijfsvereniging kennelijk ervan is uitgegaan dat zij geen verzoek kan inwilligen dat goeddeels betrekking heeft op verstrekkingen welke naar hun aard behoren tot de krachtens de ziekenfondswet of de algemene wet bijzondere ziektekosten vastgestelde verstrekkingspakketten. Artikel 60, lid 3, WAO staat echter niet in de weg aan toepassing van het eerste en tweede lid van dat artikel ten aanzien van het buiten bedoelde verstrekkingspakketten vallende deel van een voorziening;

— dat bedoeld artikel 60 WAO weliswaar met ingang van 1 oktober 1976 is komen te vervallen, doch dat het op die datum in werking getreden artikel 57 van de algemene arbeidsongeschiktheidswet een analoge bepaling bevat waarin — onder bepaalde voorwaarden — de mogelijkheid is voorzien dat een bedrijfsvereniging degene die een arbeidsongeschiktheidsuitkering geniet, voor voorzieningen onder meer op het gebied van de gezondheidszorg in aanmerking brengt;

— dat de betrokkene als werknemer in de zin van artikel 1, sub a, ii, van verordening nr. 1408/71 van de Raad de hoedanigheid bezit van „rechthebbende op een pensioen of rente", bedoeld in artikel 28 van deze verordening;

— dat, nu haar echtgenoot ook werknemer in de zin van verordening nr. 1408/71 was, de betrokkene in voorkomend geval „gezinslid" is in de zin van artikel 1, sub f, van deze verordening, zodat in casu ook moet worden gelet op de bepalingen van artikel 19, lid 2, van deze verordening;

— dat de WAO, zoals ook blijkt uit de op grond van artikel 5 van verordening nr. 1408/71 door de Nederlandse regering afgelegde verklaring, een wettelijke regeling betreffende prestaties bij invaliditeit vormt, zodat deze prestaties vallen onder de prestaties bedoeld in Titel III, hoofdstuk 2, van de verordening.

4. Een brief van de waarnemend voorzitter van de Centrale Raad van Beroep, met in bijlage de verwijzingsbeschikkingen, is op 27 april 1979 ten Hove ingekomen.

Krachtens artikel 20 van 's Hofs Statuut-EEG zijn schriftelijke opmerkingen ingediend door de Commissie van de Europese Gemeenschappen, te dezen vertegenwoordigd door haar juridisch adviseur J. Amphoux, bijgestaan door A. Haagsma, lid van de juridische dienst van de Commissie.

Het Hof heeft, op rapport van de rechter-rapporteur en gehoord de advocaat-generaal, besloten zonder instructie tot de mondelinge behandeling over te gaan en de zaak krachtens artikel 95 van het Reglement voor de procesvoering naar de Eerste kamer te verwijzen.

II — Schriftelijke opmerkingen, ingediend krachtens artikel 20 van 's Hofs Statuut-EEG

De *Commissie van de Europese Gemeenschappen* merkt op dat de Centrale Raad van Beroep zich bij het stellen van de vragen voornamelijk heeft afgevraagd of, en zo ja, in hoeverre het gemeenschapsrecht, zoals neergelegd in verordening nr. 1408/71, uitsluit dat de betrokken Bedrijfsvereniging de gevraagde voorziening verstrekt.

De Commissie meent in de gestelde vragen hoofdzakelijk de volgende twee problemen te kunnen onderscheiden:

a) of verstrekkingen op het gebied van de medische hulp, welke in een Lid-Staat binnen het kader van een wet op de arbeidsongeschiktheid zijn voorzien, onder de gemeenschapsregeling inzake invaliditeit dan wel inzake ziekte en moederschap vallen;

b) of het gemeenschapsrecht een bevoegd orgaan belet aanvullend op te treden.

Met betrekking tot punt a merkt de Commissie het volgende op.

Het vereiste van een uniforme toepassing van het gemeenschapsrecht brengt, zeker waar het een rechtstreeks toepasselijke bepaling betreft, mee dat het begrip „prestatie bij ziekte en moederschap" een communautair begrip is, waarvan de betekenis niet kan afhangen van nationaal recht. De context van nationale bepalingen inzake deze prestaties biedt dus geen steun wanneer het erom gaat te bepalen welke bepalingen van gemeenschapsrecht van toepassing zijn.

Bovendien blijkt bij nadere bestudering van verordening nr. 1408/71 dat het hoofdstuk inzake invaliditeit slechts bepalingen bevat welke betrekking hebben op uitkeringen en niet op verstrekkingen. Mocht men dus de toepassing van het hoofdstuk „ziekte en moederschap" op bepalingen van wetten inzake arbeidsongeschiktheid uitsluiten, dan zou op dergelijke bepalingen — voor zover zij verstrekkingen gelden — geen enkele bepaling van gemeenschapsrecht van toepassing zijn.

Derhalve dient niet te worden afgegaan op de tak van wetgeving waarin een be-

paling voorkomt, doch op het eigen karakter van elke afzonderlijke bepaling. Aldus wordt een nationaalrechtelijke bepaling inzake „genees- of heelkundige voorzieningen" geregeerd door de gemeenschapsbepalingen inzake „ziekte- en moederschap", ook al maakt die nationale bepaling deel uit van een wet inzake arbeidsongeschiktheid.

Met betrekking tot punt b kan volgens de Commissie worden opgemerkt dat verordening nr. 1408/71, die is vastgesteld ter uitvoering van artikel 51 van het EEG-Verdrag, in haar geheel is bedoeld om de werknemers en hun rechtverkrijgenden het behoud van rechten te waarborgen.

Zij garandeert aldus een zeker minimum, doch sluit niet uit dat een Lid-Staat een omvangrijker sociale bescherming biedt dan waartoe hij op grond van deze verordening is gehouden.

Uit de rechtspraak van het Hof blijkt overigens dat de aanspraken van de werknemers niet door de verordeningen inzake de sociale zekerheid kunnen worden beperkt wanneer daartegenover geen in diezelfde verordeningen voorziene voordelen staan (arrest-Duffy, zaak 34/69), noch een verlaging van rechten of zelfs van mogelijkheden kunnen ondergaan enkel op grond van de nationale wetgeving (arrest-Petroni, zaak 24/75).

Verordening nr. 1408/71 heeft in geen enkel opzicht een dergelijke beperking willen aanbrengen en sluit dan ook niet uit dat een Lid-Staat naast het bij de verordening gewaarborgde minimum nog aanvullende maatregelen neemt.

Op grond van het voorgaande is de Commissie van mening dat de door de Centrale Raad van Beroep gestelde vragen kunnen worden beantwoord als volgt:

1. De woorden „prestaties bij ziekte en moederschap", voorkomend in artikel 4, lid 1, sub a, en hoofdstuk 1 van Titel III van verordening (EEG) nr. 1408/71, omvatten alle prestaties welke verstrekt worden bij ziekte en moederschap, ongeacht in het kader van welke wetgeving ze voorkomen, dus met inbegrip van prestaties die het karakter hebben van een genees- of heelkundige voorziening, die voorkomen in een nationale wettelijke regeling inzake „invaliditeit".

2. Geen enkele bepaling voorkomend in die verordening, sluit uit dat het uitvoeringsorgaan van een Lid-Staat bevoegd zou zijn naast het door de verordening gewaarborgde minimum aanvullend op te treden; meer in het bijzonder sluiten de artikelen 19 en 28 van die verordening niet uit, dat het uitvoeringsorgaan van een Lid-Staat bevoegd zou zijn een genees- of heelkundige voorziening te verstrekken aan een rechthebbende op een arbeidsongeschiktheidsuitkering, indien deze rechthebbende woont op het grondgebied van een andere Lid-Staat en in verband daarmee onder de toepassing valt van de wettelijke regeling betreffende prestaties bij ziekte en moederschap van laatstgenoemde Lid-Staat.

III — Mondelinge behandeling

Ter terechtzitting van 22 november 1979 heeft de Commissie van de Europese Gemeenschappen, te dezen vertegenwoordigd door A. Haagsma, lid van haar juridische dienst, mondelinge opmerkingen gemaakt.

De advocaat-generaal heeft ter zelfder terechtzitting conclusie genomen.

In rechte

1 Bij brief van 25 april 1979, ingekomen ten Hove op 27 april 1979, heeft de voorzitter van de Centrale Raad van Beroep het Hof twee beschikkingen van de Centrale Raad van Beroep, respectievelijk van 10 oktober 1978 en 13 maart 1979, toegezonden, waarbij deze rechterlijke instantie het Hof krachtens artikel 177 EEG-Verdrag vragen stelt over de uitlegging van verordening nr. 1408/71 van de Raad van 14 juni 1971 betreffende de toepassing van de sociale zekerheidsregelingen op loontrekkenden en hun gezinnen, die zich binnen de Gemeenschap verplaatsen (PB L 149 van 1971).

2 Deze vragen zijn gesteld naar aanleiding van een geschil over de weigering van het bestuur van een Nederlands uitvoeringsorgaan voor de sociale verzekering — de Bedrijfsvereniging voor de Leder- en Lederverwerkende Industrie, te Tilburg (hierna: de Bedrijfsvereniging) — om aan een rechthebbende op een arbeidsongeschiktheidsuitkering krachtens de Nederlandse wet op de arbeidsongeschiktheidsverzekering (hierna: WAO) een vergoeding toe te kennen voor dat gedeelte van de door deze in 1973-1974 gemaakte kosten van verpleging en geneesmiddelen, dat niet door een ander verzekeringsorgaan is vergoed.

3 Artikel 60 WAO, vervallen met ingang van 1 oktober 1976, doch naar zijn inhoud vervangen door de bepalingen van de op die datum in werking getreden algemene arbeidsongeschiktheidswet, bepaalde in lid 3 dat de rechthebbende op een arbeidsongeschiktheidsuitkering onder bepaalde voorwaarden in aanmerking kon worden gebracht voor „voorzieningen tot behoud, herstel of ter bevordering van de arbeidsgeschiktheid en voor genees- en heelkundige voorzieningen", voor zover deze voorzieningen „niet behoren tot de op grond ... van de ziekenfondswet onderscheidenlijk ... de algemene wet bijzondere ziektekosten geregelde verstrekkingen." De Bedrijfsvereniging heeft betrokkene de vergoeding van de litigieuze kosten van verpleging en geneesmiddelen geweigerd op grond dat die voorzieningen behoren tot de door voornoemde ziekenfondswet en algemene wet bijzondere ziektekosten geregelde verstrekkingen en bijgevolg buiten de voorzieningen vallen waarvoor krachtens artikel 60, lid 3, WAO de rechthebbenden op een arbeidsongeschiktheidsuitkering in aanmerking kunnen worden gebracht, ofschoon lid 4 van dat artikel bepaalt dat de Bedrijfsvereniging de bevoegdheid heeft, zulke personen in bijzondere gevallen en onder bepaalde voorwaarden voor die voorzieningen in aanmerking te brengen.

4 Gelet op deze regeling alsmede op de voorschriften van het gemeenschapsrecht inzake „prestaties bij ziekte en moederschap", heeft de Centrale Raad van Beroep het Hof van Justitie de navolgende prejudiciële vragen gesteld:

„1. Moeten de woorden ‚prestaties bij ziekte en moederschap' als bedoeld in artikel 4, eerste lid, onder a, en hoofdstuk 1 van de verordening (EEG) 1408/71 aldus worden uitgelegd dat zij in beginsel ook omvatten prestaties ingevolge een wettelijke regeling betreffende invaliditeit die het karakter hebben van een genees- of heelkundige voorziening?

2. Indien vraag 1 bevestigend wordt beantwoord, betekent dit dan, gelet op de artikelen 19, eerste en tweede lid, en 28, eerste lid, van de verordening, dat het uitvoeringsorgaan van een Lid-Staat niet bevoegd is zodanige voorziening te verstrekken aan een belanghebbende die krachtens de wettelijke regeling van deze Lid-Staat invaliditeitsuitkering geniet, indien deze belanghebbende woont op het grondgebied van een andere Lid-Staat en in verband daarmee te zijnen aanzien de wettelijke regeling betreffende prestaties bij ziekte (en moederschap) van laatstbedoelde Lid-Staat toepassing vindt?

3. Indien vraag 1 ontkennend wordt beantwoord: Moeten de artikelen 19 en 28 van de verordening aldus worden uitgelegd dat zij zich verzetten tegen een aanvullend optreden krachtens de wettelijke regeling van een Lid-Staat betreffende invaliditeit op grond waarvan de belanghebbende een invaliditeitsuitkering geniet, indien deze belanghebbende woont op het grondgebied van een andere Lid-Staat en in verband daarmee te zijnen aanzien de wettelijke regeling betreffende prestaties bij ziekte (en moederschap) van laatstbedoelde Lid-Staat toepassing vindt?"

a) De eerste vraag

5 Blijkens de door de voorzitter van de Centrale Raad van Beroep verstrekte toelichtingen wenst deze rechterlijke instantie, die heeft vastgesteld dat de betrokkene als uitkeringsgerechtigde dan wel als echtgenote van een loontrekkende onder de toepassing van verordening nr. 1408/71 valt, met haar

eerste vraag voornamelijk te weten te komen of prestaties krachtens een arbeidsongeschiktheidsregeling — zoals de Nederlandse WAO —, die het karakter hebben van een genees- of heelkundige voorziening, „prestaties bij ziekte en moederschap" zijn als bedoeld in artikel 4, lid 1, sub a, en titel III, hoofdstuk 1, van genoemde verordening, dan wel „prestaties bij invaliditeit" in de zin van artikel 4, lid 1, sub b, en titel III, hoofdstuk 2.

6 Het staat vast dat het vereiste van eenvormige toepassing van het gemeenschapsrecht binnen de Gemeenschap meebrengt dat de in dat recht gebezigde begrippen niet mogen verschillen naar gelang van de eigenaardigheden van elk nationaal rechtsstelsel, doch dienen te berusten op objectieve, in een communautair kader omschreven criteria. In overeenstemming met dit beginsel moet het begrip „prestaties bij ziekte en moederschap" in artikel 4, lid 1, sub a, van verordening nr. 1408/71 met het oog op de toepassing van deze verordening niet worden bepaald aan de hand van het type van nationale wetgeving waarin de interne bepalingen betreffende die prestaties voorkomen, maar op de grondslag van de gemeenschapsvoorschriften die de wezenlijke kenmerken van die prestaties omschrijven.

7 Verordening nr. 1408/71 regelt de vraagstukken verband houdende met prestaties bij invaliditeit in titel III, hoofdstuk 2, terwijl prestaties bij ziekte en moederschap het onderwerp vormen van hoofdstuk 1 van dezelfde titel. Hoofdstuk 2 van titel III heeft evenwel slechts betrekking op die prestaties bij invaliditeit welke in de vorm van „prestaties in geld" (uitkeringen) worden verleend, en niet op „prestaties in natura" (verstrekkingen). De vraagstukken verband houdende met verstrekkingen worden daarentegen geregeld in hoofdstuk 1. Zoals met name blijkt uit artikel 22, begrijpen de bepalingen van dat hoofdstuk, die zowel betrekking hebben op verstrekkingen als op uitkeringen, onder bij „ziekte en moederschap" verleende verstrekkingen mede de prestaties die het karakter van gehondheidszorg hebben, en omvatten mitsdien tevens de genees- en heelkundige voorzieningen.

8 Zo gezien, en mede gelet op het feit dat in artikel 4, lid 1, aanhef, in algemene zin wordt gesproken van „alle" wettelijke regelingen betreffende de takken van sociale zekerheid ter zake van de sub a tot h genoemde prestaties, moet worden vastgesteld dat verordening nr. 1408/71 met de prestaties bij ziekte en moederschap in de zin van artikel 4, lid 1, sub a, alle prestaties

bedoelt die bij ziekte en moederschap worden verleend, daaronder begrepen de gezondheidszorg, ongeacht het type van sociale wetgeving waarin die prestaties worden geregeld, voor zover die wettelijke regeling betrekking heeft op een tak van sociale zekerheid inzake dergelijke prestaties.

9 Bijgevolg moet op de eerste vraag worden geantwoord, dat de woorden „prestaties bij ziekte en moederschap" in de zin van artikel 4, lid 1, sub a, en titel III, hoofdstuk 1, van verordening nr. 1408/71 aldus moeten worden verstaan, dat zij mede doelen op prestaties ingevolge een wettelijke regeling betreffende invaliditeit, die het karakter hebben van genees- of heelkundige voorzieningen uit hoofde van gezondheidszorg.

b) De tweede vraag

10 Blijkens vorenbedoelde toelichtingen van de voorzitter van de Centrale Raad van Beroep wenst deze rechterlijke instantie in de tweede plaats te weten of, zo de betrokken voorzieningen zijn te beschouwen als prestaties bij ziekte en moederschap in de zin van artikel 4, lid 1, sub a, van verordening nr. 1408/71, deze verordening, gelet met name op de artikelen 19 en 28, lid 1, aldus moet worden uitgelegd, dat het bevoegde orgaan van een Lid-Staat niet bevoegd is voorzieningen van genees- of heelkundige aard te verstrekken aan iemand die krachtens de wettelijke regeling van deze staat een invaliditeitsuitkering geniet en woont op het grondgebied van een andere dan de bevoegde Lid-Staat, dan wel of genoemde verordening zich niet verzet tegen de verstrekking van dergelijke voorzieningen aan de verzekerde wanneer vorenbedoelde wettelijke regeling zodanige verstrekking in bijzondere omstandigheden toelaat.

11 Verordening nr. 1408/71, die is vastgesteld op basis van artikel 51 EEG-Verdrag, heeft als voornaamste doel, in elke Lid-Staat de toepassing volgens eenvormige, gemeenschappelijke criteria te verzekeren van de sociale-zekerheidsregelingen ten aanzien van werknemers die zich binnen de Gemeenschap verplaatsen. Daartoe is een geheel van regels vastgesteld, die vooral zijn gebaseerd op het verbod van discriminatie uit hoofde van nationaliteit en van woonplaats, en op behoud van de rechten die de werknemer heeft verworven krachtens de sociale-zekerheidsregelingen die op hem van toepassing zijn of zijn geweest. Men zou dus dit doel miskennen en zich tegelijkertijd

buiten de doelstellingen en het kader van voornoemd artikel 51 plaatsen indien men verordening nr. 1408/71 zou willen uitleggen in die zin, dat de nationale regeling de werknemer niet een ruimere sociale bescherming mag bieden dan uit de toepassing van de verordening voortvloeit.

12 Een dergelijke uitlegging zou trouwens noch in de letter noch in de geest van de artikelen 19 en 28, lid 1, van verordening nr. 1408/71 ook maar enige steun vinden. Artikel 19, lid 1, sub a, bepaalt dat de verstrekkingen waarop de werknemer die in een andere dan de bevoegde Lid-Staat woont, recht heeft, voor rekening van het bevoegde orgaan door het orgaan van de woonplaats worden verleend, volgens de door dit orgaan toegepaste wettelijke regeling, alsof hij bij dit orgaan was aangesloten; in lid 2 wordt deze regeling mede van toepassing verklaard op de gezinsleden van de werknemer, die in een andere dan de bevoegde Lid-Staat wonen. Artikel 28, lid 1, gaat uit van hetzelfde beginsel en geeft een overeenkomstige regeling ten aanzien van, onder meer, rentetrekkers die in een andere dan de bevoegde Lid-Staat wonen. Deze bepalingen bevatten in wezen enkel „conflictregels", teneinde met betrekking tot werknemers of pensioen- of rentetrekkers die in een andere dan de bevoegde Lid-Staat wonen, te kunnen uitmaken, welk orgaan de daarbedoelde prestaties moet verstrekken en welke wettelijke regeling van toepassing is. Het zou derhalve een miskenning van de letter en de geest van de artikelen 19 en 28, lid 1, zijn om deze bepalingen op te vatten als een tot het bevoegde orgaan gericht verbod, aan een werknemer of rentetrekker gunstiger sociale prestaties te verstrekken dan waartoe het krachtens de gemeenschapsregeling gehouden is, wanneer de door dat orgaan toegepaste nationale wettelijke regeling in bijzondere gevallen de toekenning van zo'n aanvullende sociale bescherming toestaat.

13 In dat geval doet het er niet toe, dat de betrokken werknemer of rentetrekker op het grondgebied van een andere dan de bevoegde Lid-Staat woont. Deze omstandigheid moge ingevolge de artikelen 19 en 28, lid 1, van verordening nr. 1408/71 van belang zijn ter bepaling van het orgaan dat de aan de verzekerde verschuldigde prestaties dient te verstrekken, en van de daarop toepasselijke wetgeving, maar om de vorenuiteengezette redenen is zij irrelevant met betrekking tot de eventuele toekenning door de toepasselijke wetgeving van aanvullende sociale prestaties, waarop de verzekerde geen recht heeft, maar die het bevoegde orgaan hem mag toekennen.

14 Op de tweede vraag moet dus worden geantwoord, dat verordening nr. 1408/71, mede gelet op de artikelen 19 en 28, lid 1, zich niet verzet tegen een bevoegdheid van het bevoegde orgaan van een Lid-Staat om prestaties bij ziekte of moederschap in de zin van artikel 4, lid 1, sub a, van de verordening — daaronder begrepen genees- en heelkundige voorzieningen uit hoofde van gezondheidszorg — toe te kennen aan degene die krachtens de wettelijke regeling van die Lid-Staat een invaliditeitsuitkering geniet en die woont op het grondgebied van een andere Lid-Staat.

15 Gezien het antwoord dat op de eerste vraag is gegeven, behoeft de derde vraag niet meer te worden onderzocht.

Kosten

16 De kosten door de Commissie van de Europese Gemeenschappen wegens indiening van haar opmerkingen bij het Hof gemaakt, kunnen niet voor vergoeding in aanmerking komen. Ten aanzien van de partijen in het hoofdgeding is de procedure als een aldaar gerezen incident te beschouwen, zodat de nationale rechter over de kosten heeft te beslissen.

HET HOF VAN JUSTITIE (Eerste kamer),

uitspraak doende op de vragen, door de voorzitter van de Centrale Raad van Beroep bij brief van 25 april 1979 gesteld, verklaart voor recht:

1. **De woorden „prestaties bij ziekte en moederschap" in de zin van artikel 4, lid 1, sub a, en titel III, hoofdstuk 1, van verordening nr. 1408/71 moeten aldus worden verstaan, dat zij mede doelen op prestaties ingevolge een wettelijke regeling betreffende invaliditeit, die het karakter hebben van genees- en heelkundige voorzieningen uit hoofde van gezondheidszorg.**

2. **Verordening nr. 1408/71, mede gelet op de artikelen 19 en 28, lid 1, verzet zich niet tegen een bevoegdheid van het bevoegde orgaan van een Lid-Staat om prestaties bij ziekte en moederschap in de zin van artikel 4, lid 1, sub a, van de verordening — daaronder begrepen ge-**

nees- en heelkundige voorzieningen uit hoofde van gezondheidszorg — toe te kennen aan degene die krachtens de wettelijke regeling van die Lid-Staat een invaliditeitsuitkering geniet en die woont op het grondgebied van een andere Lid-Staat.

O'Keeffe Bosco Koopmans

Uitgesproken ter openbare terechtzitting te Luxemburg op 10 januari 1978.

De griffier
A. Van Houtte

De president van de Eerste kamer
A. O'Keeffe

CONCLUSIE VAN DE ADVOCAAT-GENERAAL J.-P. WARNER VAN 22 NOVEMBER 1979 [1]

Mijne heren,

Ik geloof niet dat het nodig is, tijd te nemen om mijn conclusie in deze zaak te overwegen. Ik ben het zo volkomen eens met de opmerkingen van de Commissie, dat ik ermee kan volstaan ze tot de mijne te maken.

De vragen die de Centrale Raad van Beroep aan het Hof heeft gesteld, dienen mijns inziens te worden beantwoord in voege als door de Commissie voorgesteld.

1 — Vertaald uit het Engels.